

særlig Lov. Det var man ikke alle enige om, og navnlig har jeg hele Tiden været ganske klar over, at det ikke var heldigt, at det skulde være den eneste Udvei, som den Mand skulde have, hvem en Dom var overgaaet, naaget det senere blev godtgjort, at han var uskyldig. Der kan jo tænkes mange Indvendinger mod en saadan Bestemmelse. Det kunde jo være noget længe, inden man fik Lovgivningsmagten sat i Virksomhed, ligesom der ogsaa kunde tænkes det Tilfælde, at den slet ikke var til at sætte i Bevægelse, om end jeg vil indrømme, at i de fleste Tilfælde vilde man nok være villig til at give Paagjældende Erstatning. Men det maa jo siges, at den, der har lidt en saa eskatant Uret af Domsmagten, naturlig maa være henbist til Domsstolene for at faae Opreisning. Det var den sidste Afsten i Udvalget, da man gjerne vilde have lagt den sidste Haand paa Lovforslaget, som man tilslagde stor Betydning — og man antog, at der ogsaa i det andet Ting var en alvorlig Villie til at faae det gennemført —, at man kom til det Resultat, at man hellere maatte se at finde en procesuel Regel til Optragelse i Lovforslaget, som ikke var til Hinder for dets Gjennemførelse. Derfor er det jo muligt, at der kunde være Noget at ændre i saa Henseende, og at man ikke har naaet det, der var det mest Fuldkomne. Jeg maa nu mene, at der fra ethvert Medlem i Udvalget efter den overordentlig skarpe Kritik, som det ærede Medlem fremkom med, er Anledning til at forsvare sig. Hans Optringer gif jo ud paa, at det, der her er foreslaaet, var umuligt og uantageligt i alle Henseender, det grændsede næsten til Daarsskab, hvad man her havde foreslaaet (Afskyldelse af Klein). Ja, det var jo det ærede Medlems Mening. Jeg siger altsaa, at der er Anledning til for hvert enkelt Medlem af Udvalget, naaget det naturligvis navnlig vedkommer den ærede Ordfører, at forsvare sig ligeoverfor disse meget strenge Beskyldninger. Dette Forsvar, mener jeg, maa gaa i to Retninger, for det Første en Udvikling af, at man i alt Fald har tænkt sig, at der skulde være noget Fornuftigt i Forslaget, og hvorledes man havde tænkt sig dette anvendt, og for det Andet en Paavisning af, at den trufne Bestemmelse svarer til den Tanke, man har haft, og at det var muligt at anvende Bestemmelsen i Praxis. Alle de Farer og al den Glendighed, som det ærede Medlem antydede, at der vilde opstaa af dette Endringsforslag, tror jeg ikke, at der kan være Spørgsmaal om. Jeg mener nemlig, at der aldeles ikke er Tale om at tilvejebringe den Situation, at en

Underret til Exempel, som skal paatjende et Erstatningsspørgsmaal, skulde komme i Kollision med en overordnet Ret. Her er kun Spørgsmaal om at give en reen procesuel Regel for Erstatningsspørgsmaalet, og det vilde være ganske urimeligt, om man vilde antage, at der derved skulde være ophævet alle andre procesuelle Regler, og navnlig om man skulde tro, at det havde været Udvalgets Mening, at ikke Reglen om res judicata skulde være til Hinder for, at en underordnet Ret kom til et andet Resultat med Hensyn til Skyldighed end den overordnede. Naar der staar i selve Hovedforslaget: „Saafremt det tilstrækkelig oplyses, at den Vedkommende er dømt uskyldig“, har jeg ikke tænkt mig, at det skulde være muligt, at nogen Domsstol skulde kunne efter de gjældende procesuelle Regler anfse det for tilstrækkelig oplyst, at den Vedkommende var dømt uskyldig, før den Dom, der havde dømt ham, var annulleret eller underkjendt. Det vil altsaa sige, at hvis det er en underordnet Rets Dom, hvorefter den Paagjældende uskyldig er dømt, kan dette ikke anses for at være godtgjort, før Dommen er underkjendt ved Overretten, og hvis det er Højesteret, der er Tale om, kan der ikke være Spørgsmaal om at tilkjende den Paagjældende Erstatning, før Højesteretsdommen er annulleret eller underkjendt paa den eneste Maade, som ogsaa jeg antager, at dette kan ske paa, nemlig ved at Højesteret gjør sin Dom om og kommer med en Fristiudelsesdom, som det er sket i eet Tilfælde, hvilket man efter min Mening maa kunne betragte som et Præcedens. Saaledes har jeg altsaa tænkt mig, at det vilde gaa til, og jeg skjønner ikke, at man paa nogenjomhelst Maade ad denne Vej kan komme i Kollision med nogen procesuel Regel. Vil man endelig se hen til de enkelte Tilfælde, som man vil komme til ved Henvisning til § 3, vil det ses, at naar man anvender andet Stykke i det Tilfælde, at der er assagt en underordnet Rets Dom, der er urigtig og skal gjøres om, vil Dommen blive appelleret, og det staar saa til den Vedkommendes fri Valg, om han under Sagen vil gjøre Erstatningskrav gjældende lige saa fuldt, som om det kun dreiede sig om ulovlig Arrest. Hvis han ikke vil det, maa han anlægge Sag, hvor Dommen er assagt. Er det en Højesteretsdom, det dreier sig om, mener jeg ogsaa, at den Paagjældende vil have at anlægge Erstatningsspørgsmaal der, hvor Dommen er assagt, det vil sige ved Hof- og Stadsretten, da Dommen er assagt her i Kjøbenhavn. Det Gæste jeg kan erklære overfor det meget ærede Medlem, der